

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 117.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392046960/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

Tue sad på et af de brede Granittrin, Solen skin-
nede skråt hen over ham, Bygningens Skygge lå over
den grusede Plads, mens Alleens Lønne prangede i
fuldt Sollys, endnu svulmende grønne; Fjorden blå-
nede mellem de brune Stammer — langt ovre lå
Kirkegårdens Have på sit Næs, dér hvor Alf og Anton
var begravne. Det var ud på Eftermiddagen; der
rørte sig ikke en Vind.

Oppe under Skiffertaget kivedes og baskedes et Par
Siskener, men Tue hørte intet, han var borte i
Drømme; «Mamre Lund», hed Huset, han sad under,
og det Navn havde ført ham vidt bort, til Kaldæernes
Land, til Patriarkernes Græsgange i det gamle Testa-
mentes Dage.

Han sad uden for sin Teltør og så ud over den
åbne Slette. Milevid lå dens frodige Flade for ham
— tom og grøn — tabende sig fjært ude under Soltåge
Han var Fader Abraham; en Turban trykkede hans
Pande, en broget Kaftan svøbte sig om hans Lænder,
Hånden havde han begravet i sit hvide Skæg — rolig
og ubevægelig sad han, skuende ud over sit tøvse
Rige. Inde i Teltet bagved puslede Sara om den
flammende Ild, de højpuklede Kameler gik og græs-
sede henne under Palmegruppen; deres Klokker
ringede klart og stadigt, som et talende Kildevæld i
Dagens Stilhed. Men Abraham var sørgmodig og
træt; han mindedes sit fordums Hjem, Landet mellem
Betel og mellem Ai, som han havde måttet vige for
sin Brodersøn Lot, og han tænkte på, hvor han dér
havde skuet sin Herres Åsyn, men hvor det nu var
lønge siden. Da fødtes der med Et, fjært ude i Disen,
som trende Skygger, vandrende fremad i den hede
Dag — Abraham skyggede med Hånden for sine
baskede Øjne — jo, se, tre Mænd kom vandrende
hen over Græsmarkerne, han så deres Turbaner og
høje Stave flytte sig frem ad mod Teltet, og han rejste
sig med lykkeligt, anelsesfuldt bevæget Hjærte og gik